

[Hans R. Knudsen.]

ligningslov, at vi her i en vis udstrækning giver ret til fradrag for befordringsudgifter mellem hjem og arbejdsplads.

Da lovforslaget var til første behandling, gik jeg ind for, at fradrag ikke blot burde gives for befordringsudgifter over 600 kr., men at fradrag burde gives, når befordringsudgiften oversteg 400 kr., idet lønmodtagerfradraget ikke giver dækning for beløb herover. Mit forslag dengang fik ikke nogen særlig god modtagelse, hverken af venstres eller de konservatives ordfører, men jeg må indrømme, at det er gået betydelig bedre under udvalgsarbejdet, hvor begge disse partier har tilsluttet sig forslaget med en enkelt lille ændring. Der er nu enighed mellem hele udvalget og finansministeren om ændringsforslag nr. 3 i betænkningen, hvorefter der indrømmes fradragsret for befordringsudgifter over 400 kr.; dog skal fradraget udgøre mindst 100 kr. for at kunne komme i betragtning. Det vil altså sige, at har man udgifter til befordring mellem hjem og arbejdssted på over 500 kr., må man fradrage hele den del af udgiften, der ligger over 400 kr.

Jeg kan kun udtale min tilfredshed med, at venstre og de konservative har overvundet deres betænkeligheder og har tilsluttet sig denne rimelige indrømmelse til de skatteydere, som har særlig store afstande mellem hjem og arbejdsplads. Det er jo fortrinsvis lønmodtagere, der vil komme til at nyde godt heraf, og de har aldrig hørt til de, skal vi sige særlig begunstigede skatteydere. Det er en yderligere fordel ved denne fradragsregel, at det også i betænkningen bliver slået fast, at hvor det ikke er muligt at benytte offentlige befordringsmidler mellem hjem og arbejdsplads, lægges de faktiske befordringsudgifter til grund.

Jeg skal samtidig også sige, at vi må afvise det kommunistiske underændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen, hvorefter grænsen skulle sættes ned til 100 kr.

Et andet problem har været den såkaldte zoneinddeling; her er det ikke lykkedes at opnå enighed med de to oppositionspartier. Det drejer sig om den skattemæssige zoneinddeling af landet. Der er enighed om det ønskelige i at komme bort fra denne inddeling, men der er ikke enighed om, hvordan det skal ske.

Lovforslagets bestemmelse om at udvide zone A til at omfatte hele hovedstadsområdet, sådan som vi vil erindre det skete i fjor i kommuneskatteloven, har der været almindelig tilslutning til, men stort længere har enigheden desværre ikke kunnet holde. Zoneinddelingen med zone A, omfattende hovedstadsområdet, zone B, omfattende købstæder og købstadmæssige bebyggelser m. m., og zone C, omfattende de rene landkommuner, har jo i ligningsarbejdet betydning først og fremmest for nedslagsreglerne for de gamle og folkepensionisterne m. fl. Den har endvidere betydning for børnefradragenes størrelse, og endelig har den betydning for problemet omkring hjemmeverende børns selvstændige skatteansættelse, når de er oppe på en nærmere fastsat indkomst. Det er de tre områder, hvor zoneinddelingen betyder noget skattemæssigt.

For nedslagsreglerne er det ikke muligt at ophæve zoneinddelingen, i hvert fald ikke så længe den eksisterer i folkepensionsloven. Herom er der ikke og kan der ikke være uenighed. For hjemmeverende børns selvstændige skatteansættelse er forskellen ikke særlig stor mellem de tre zoner, idet den kun er 100 kr., og der er enighed om, at denne lille forskel kan ophæves. Ved ændringsforslagene nr. 5 og 9 i betænkningen foreslås derfor indkomstgrænsen for hele landet sat til 600 kr., og det sker også med almindelig tilslutning.

Om ophævelse af zonegrænserne for børnefradragene har der derimod desværre ikke kunne opnås enighed. Det er den praktiske fremgangsmåde ved ophævelsen af zoneinddelingen for børnefradrag, som har skilt partierne og anskuelserne. Venstre og de konservative foreslår, at ændringsforslag nr. 7, at de børnefradrag, som i dag gælder for hovedstadsområdet, skal være gældende over hele landet. En sådan form for udvidelse af børnefradragene må vi afvise som uantagelig, og det må vi alene af den grund, at fradragenes forhøjelse under hensyn til den nuværende progression i beskatningsskalaen vil give en helt urimelig forskelsbehandling med betydelig større fordel for de store indtægter end for de mindre. Jo større indkomst man har, jo større fordel vil man få, hvis børnefradraget forhøjes.